



Стоянъ Ц. Даскаловъ

ЗАГУБЕНА РАДОСТЪ

Цѣло лѣто ме лѣгаха нашитѣ, че ще ми купятъ нови панталони, но когато дойде време за училище, току си ми казаха въ очитѣ:

— Не може, сине... Сега ще купимъ на така ти рокля, че е мома, па може да се ожени.

Щомъ така ще се жени, азъ се примирихъ. Лепна мама две крѣпки на колѣнетѣ на старитѣ ми панталони, и тъй трѣгнахъ на училище. Но наближи Коледа, и азъ пакъ започнахъ да се сърдя на нашитѣ:

— Панталони, та панталони... Само азъ ли ще ходя за смѣхъ въ цѣло училище?

— Разбирамъ, бе сине. Че трѣбва, трѣбва — поза-мисли се баща ми — ама я вижъ майка си. И тя е гола като циганка. Ще ѝ вземемъ едно кожухче, че ще простине, та нѣма да я видимъ. Така де. Пъкъ ти потрай още малко. За Великдень вече е твой редътъ.

— Охоо, Великдень! Кой ще ти чака Великдень? — намусихъ се азъ, и въ очитѣ ми заглождаха сълзи като малки лютивии мушички, но въ това време вратата се блъсна, и влѣзе мама съ котли на рамо. Тя свали котлитѣ, дигна единия на печката ѝ, като въздъхна, прострѣ измръзналитѣ си ржце къмъ кюнцитѣ. Погледнахъ я въ лицето — посинѣло като зимно небе, очитѣ ѝ изцѣклени като заледени звезди. Презъ незакопчаното ѝ огърле се подаваха хлѣтналитѣ ѝ корави, като дѣски гърди. Само следъ малко и синевината отъ изстиналото ѝ лице се прѣсна, очитѣ ѝ затрѣпкаха въ влага,